

ПРИКРИВЕНИ НЕПРИЈАТЕЉ

Негде после подне крећемо возом из Чачка за Ужице. Укрцавамо се не слутећи да нас нешто може изненадити. Однекуда се сасвим изненада појављује један немачки авион и кружи над градом. Нестаје га, али таман што је наш воз кренуо из станице, авион ПОНООВО надлеће и почиње да митраљира. У првом налету није ништа погодио, али одмах затим се извија о поново наилази. Сада туче митраљезом наш воз. Погибоше нам једна друга-рица и један друг. Мене су ранили.

После тога овим возом путујем према Ужицу као рањеник. Скинули су ме у Севојну, где је у бившој Ратарској школи била партизанска болница. На железничкој станици у Севојну сачекали су нас болничари и на нооилима пренели до болничке зтраде. Међу болничарима сам запазио једног крупног човека у сељачком оделу, какво се тада носило у ужичком крају. Имао је праву сељачку капу, а на капи веома велику петокраку звезду од неког лима. То ми је пало у очи јер су остали имали доста скромније партизанске ознаке. Нисам могао да отрпим, већ га онако са носила питам зашто је његова петокрака тако велика. Одговорио ми је нешто збуњено, али мени све то није било убедљиво и наставио сам да га посматрам. Све ми се чинило да нам он није први пријатељ.

Био је крај новембра 1941. године и убрзо је почела евакуација рањеника из партизанских болница према Златибору. Онај с великом петокраком на сељачкој капи тада се негде изгубио. Прошла је офанзива, мене су као рањеника заробили и довели у окупирано Ужице. Међу четницима који су тада помагали Окупатору да „заведе ред“ препознам и оног болничара који нас је сачекао у Севојну. Сад је на глави имао црну шубару и на њој отромну кокарду, опет од неког лима. Кажу да је прешао у четнике неког Јевремовића. Срећом, он мене није препознао.

Љубомир ТАРБУК